

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **O. s. T.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Smilem, advokátem se sídlem Františkánská 7, 301 12 Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, odbor regionálního rozvoje, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce – stěžovatele proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 9. 2006, č. j. 30 Ca 28/2006 - 59,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včasnou kasační stížností napadl shora uvedené usnesení Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla odmítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 3. 1. 2006, č. j. RR 3003/05 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“).

Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí odboru výstavby a územního plánování Městského úřadu v Domažlicích ze dne 5. 9. 2005, č. j. OVÚP-10603/05/Ze (dále též „prvoinstanční rozhodnutí“), jímž bylo povoleno umístění stavby „Novostavba obchodního centra K. s parkovištěm a přípojkami“ v katastrálním území D.

Krajský soud napadeným usnesením odmítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného, neboť v daném případě bylo žalobou napadené rozhodnutí vyvěšeno na úřední desce

Krajského úřadu Plzeňského kraje dne 4. 1. 2006, účastníkům řízení podle § 42 odst. 2 věty druhé a třetí stavebního zákona doručeno dne 19. 1. 2006. Lhůta pro podání žaloby tudíž uplynula již dne 20. 3. 2006 (19. 3. 2006 byla neděle), avšak zásilka obsahující žalobu byla k poštovní přepravě předána až dne 24. 3. 2006.

Stěžovatel napadl včasnou kasační stížností usnesení krajského soudu z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí žaloby spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

V kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že zákonná ustanovení v rozhodnutí použitá byla soudem interpretována a aplikována účelově a to v otázce způsobu a formy doručení rozhodnutí napadeného žalobou účastníkům řízení a dále v otázce zachování zákonné dvouměsíční lhůty k podání žaloby proti příslušnému rozhodnutí.

Stěžovatel nesouhlasí s argumentací soudu ohledně splnění podmínky stanovené v § 42 odst. 2 stavebního zákona, tedy že jde o stavbu zvlášť rozsáhlou s velkým počtem účastníků, kdy může být doručováno veřejnou vyhláškou.

Dále stěžovatel v kasační stížnosti uvádí ohledně zachování zákonné dvouměsíční lhůty k podání žaloby proti příslušnému rozhodnutí, že rozhodnutí jemu jako odvolateli nebylo oznámeno.

Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu z hledisek uvedených v ustanovení § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti.

Stěžovatel tvrzenou nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu spatřuje v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení jednak ohledně doručení rozhodnutí žalovaného a dále i nesprávného posouzení včasnosti podání žaloby.

K posouzení zákonnosti rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby pro opožděnost podání se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval spornou otázkou doručení rozhodnutí žalovaného stěžovateli.

U této otázky stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu (totožným s názorem správních orgánů) ohledně naplnění podmínek stanovených v § 42 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále též „stavební zákon“) pro doručování veřejnou vyhláškou, tedy že jde o „stavbu zvlášť rozsáhlou“ „s velkým počtem účastníků“.

V kasační stížnosti k tomu stěžovatel uvádí následující:

Stavební zákon v případě oznamování územního rozhodnutí veřejnou vyhláškou uvádí v podstatě dvě zásadní situace:

a) umístění stavby liniové

b) umístění stavby zvláště rozsáhlé s velkým počtem účastníků. Obě tyto podmínky musí být splněny kumulativně.

Ustanovení § 4 odst. 1 vyhlášky č. 132/1998 Sb. pak specifikuje obsah rozhodnutí o umístění stavby.

Žádný z uvedených předpisů nestanoví co je vyjádřeno pojmy „stavba zvláště rozsáhlá“ a „velký počet účastníků řízení“. Není rozhodné pokud jsou tyto pojmy upřesňovány prostřednictvím interních směrnic příslušných úřadů. Pro postup správního orgánu jsou závazné zákony, případně prováděcí vyhlášky, neboť správní orgán sám rozhodl, že se jedná o stavbu zvláště rozsáhlou a s velkým počtem účastníků.

Stěžovatel je přesvědčen, že žádná z podmínek stanovených stavebním zákonem pro doručování veřejnou vyhláškou splněna nebyla, neboť jde o stavbu obchodního domu (což není zvláště rozsáhlá stavba) a nejde ani o velký počet účastníků (celkem 48 osob a všechny jsou správnímu orgánu známy).

Krajský soud ke sporné otázce v odůvodnění napadeného usnesení uvedl, že „*Základním předpokladem pro závěr, zda se v určitém případě jedná o územní řízení o umístění stavby zvláště rozsáhlé s velkým počtem účastníků řízení, je splnění povinnosti navrhovatele uvést v návrhu na zahájení územního řízení seznam osob, které přicházejí v úvahu jako účastníci řízení a jsou navrhovateli známy (§ 35 odst. 1 věta třetí stav. zákona), to samozřejmě nevylučuje, nýbrž naopak předpokládá navazující aktivitu správního orgánu. V dokladové části dokumentace pro územní řízení předložil navrhovatel pod bodem 6 informace o sousedních parcelách, z nichž je zřejmé, že jen k sousedním pozemkům má vlastnické nebo jiné právo ve smyslu § 34 odst. 1 ve spojení s § 139 písm. f) stav. zák. celkem 48 různých osob (oprávněných). V oznámení pokračování územního řízení veřejnou vyhláškou ze dne 22. 6. 2005, č. j. OVÚP-10603/05/Ze správní orgán prvního stupně k této věci uvedl, že vzhledem k tomu, že se jedná o stavbu zvláště rozsáhlou s velkým počtem účastníků řízení a součástí jsou i liniové stavby, stavební úřad v souladu s § 36 odst. 4 stav. zák. uvědomuje účastníky o pokračování územního řízení veřejnou vyhláškou. V rozhodnutí odvolacího orgánu se uvádí, že v případě stavby obchodního centra K. je z dokumentace a z výčtu pozemků potřebných ke stavbě zřejmé, že se jedná o stavbu zvláště rozsáhlou a vzhledem k velkému počtu sousedních pozemků i s velkým počtem účastníků řízení. V tomto případě tedy bylo na místě použít pro doručování veřejnou vyhlášku.*

Vzhledem k uvedenému má soud ve shodě se správními orgány za to, že v přezkoumávané věci byly naplněny jak podmínka „s velkým počtem účastníků řízení“, tak ostatní podmínky oznámení územního rozhodnutí veřejnou vyhláškou, obsažené v § 42 odst. 2 věty první stav. zák. “.

Nejvyšší správní soud k posuzované otázce uvádí:

V citovaném ustanovení § 42 odst. 2 stavebního zákona užití pojmy „stavba zvláště rozsáhlá“ a „velký počet účastníků řízení“ spadají do kategorie tzv. neurčitých právních pojmů. Jejich definování v právních předpisech pro jejich povahu samu není vhodné, dokonce ani možné. Neurčité právní pojmy zahrnují jevy, nebo skutečnosti, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat. Jejich obsah a rozsah se může měnit, často bývá podmíněn časem a místem aplikace normy. Zákonodárce užitím neurčitých pojmů dává orgánu aplikujícímu

právní předpis prostor, aby posoudil, zda konkrétní situace patří do rozsahu neurčitého pojmu či nikoli.

Každé správní uvážení v moderním právním státě má však své meze, vyplývající v prvé řadě z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, principu proporcionality atd. Dodržení těchto mezí pak podléhá soudnímu přezkumu (srovnej usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42).

Správní orgán při interpretaci a aplikaci neurčitých pojmů „stavba zvlášť rozsáhlá“ a „velký počet účastníků“ vzal v úvahu pro kritérium „stavba zvlášť rozsáhlá“ hledisko rozsáhlosti dokumentace a množství pozemků potřebných ke stavbě a pro kritérium „velký počet účastníků řízení“ hledisko velkého počtu sousedních pozemků. Stěžovatel na podporu svého obecného tvrzení, že obchodní dům není stavba zvlášť rozsáhlá a 48 osob není velký počet účastníků řízení neuvádí žádné konkrétní argumenty o překročení mezí správního uvážení či o jeho zneužití.

Proto nemůže Nejvyšší správní soud v posuzované věci konstatovat překročení mezí správního uvážení či jeho zneužití při aplikaci ustanovení § 42 odst. 2 stavebního zákona.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval stěžovatelem tvrzenou nezákonností rozhodnutí o odmítnutí žaloby spatřovanou v tom, že krajský soud v předchozím řízení nesprávně dospěl k závěru ohledně otázky data doručení rozhodnutí žalovaného stěžovateli a tedy včasnosti podání žaloby.

Dle stěžovatele správní orgán druhého stupně oznámil uvedené rozhodnutí pouze tzv. doručením veřejnou vyhláškou. K vyvěšení této vyhlášky na úřední desce Městského úřadu Domažlice došlo dne 13. 11. 2006. Zcela v rozporu se správním řádem je pak citace uvedená v závěrečné části napadeného rozhodnutí, a to: „Vyvěšení rozhodnutí na úředních deskách obecních úřadů, jejichž územních obvodů se rozhodnutí týká, nemá účinky doručení, neboť smyslem tohoto vyvěšení není doručit rozhodnutí odvolacího orgánu účastníkům řízení, ale informovat fyzické a právnické osoby v územním obvodu příslušné obce o výsledku odvolacího řízení“ a citace „Právní účinky doručení bude mít pouze vyvěšení rozhodnutí na úřední desce Krajského úřadu Plzeňského kraje“. Tento postup nemá oporu v zákoně. Oznámení veřejnou vyhláškou je upraveno v ustanovení § 48 odst. 1 vyhlášky č. 132/1998 Sb., kde je uvedeno: „Doručuje-li se rozhodnutí nebo jiné opatření veřejnou vyhláškou, písemnost se vyvěsí na úřední desce obecního úřadu, jejíhož územního obvodu se týká, a správního orgánu, který rozhodnutí nebo jiné opatření vydal. Na písemnosti se označí orgán, který ji vyvěsil, uvedou se data jejího vyvěšení a sejmutí a opatří se podpisem oprávněné osoby“. Žádné zákonné ustanovení nestanoví, že pro počátek běhu jakékoliv lhůty je rozhodný den vyvěšení na úřední desce správního orgánu, který rozhodnutí vydal. Z logického výkladu citovaného ustanovení vyplývá, že větší závažnost je přikládána vyvěšení rozhodnutí na úřední desce obecního úřadu, jehož územního obvodu se týká. Stěžovatel tedy nadále považuje den 13. 1. 2006, kdy bylo rozhodnutí vyvěšeno na úřední desce Městského úřadu Domažlice za den rozhodný pro určení běhu dvouměsíční zákonné lhůty pro podání žaloby proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje. Žádné zákonné ustanovení nedává správnímu orgánu právo rozhodovat o tom, které ze dvou povinných míst pro vyvěšení rozhodnutí může označit za rozhodné pro běh zákonných lhůt.

Stěžovatel je tedy přesvědčen, že žaloba proti rozhodnutí žalovaného byla podána v zákonné lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 soudního řádu správního, neboť rozhodnutí bylo vyvěšeno na úřední desce městského úřadu Domažlice dne 13. 1. 2006, účastníkům dle stavebního zákona doručeno dne 28. 1. 2006 a žaloba byla podána k poštovní přepravě dne 24. 3. 2006.

Krajský soud k posuzované otázce uvádí:

Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného bylo na úřední desce Krajského úřadu Plzeňského kraje vyvěšeno dne 4. 1. 2006 (a z ní sejmuto dne 23. 1. 2006). Podle § 42 odst. 2 věty druhé stav. zák. se doručení provede vyvěšením územního rozhodnutí po dobu 15 dnů způsobem v místě obvyklým. Dikcí „vyvěšením způsobem v místě obvyklým“ přitom praxe i doktrína rozumějí vyvěšení na úřední desce správního orgánu, který příslušné rozhodnutí vydal. Toto vyvěšení je rozhodné pro počítání času. Podle § 42 odst. 2 věty třetí stav. zák. je poslední den této lhůty dnem doručení. Při nedostatku jiné úpravy lze i u lhůty pro doručení vyložit, že první den patnáctidenní lhůty je den po vyvěšení. Tato lhůta je tvořena patnácti po sobě jdoucími kalendářními dny.

Pro danou věc je ovšem podstatné, že vyvěšení územního rozhodnutí s účinky doručení se děje jen na úřední desce toho orgánu, který takové rozhodnutí vydal, kdežto smyslem vyvěšení takového rozhodnutí i na úředních deskách obecních úřadů, jejichž územních obvodů se rozhodnutí týká, není doručit rozhodnutí odvolacího orgánu účastníkům řízení, ale informovat fyzické a právnické osoby v územním obvodu obce o výsledku odvolacího řízení, toto vyvěšení nemá právní účinky doručení (blíže viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2004, č. j. 6 A 100/2002 – 74 = č. 449/2005 Sb. NSS).

Na tomto místě Nejvyšší správní soud uvádí, že právní otázku v posuzované věci již vyřešil rozšířený senát usnesením ze dne 5. 5. 2004, č. j. 6 A 100/2002 - 74. Pod bodem I. výroku rozšířený senát dospěl k závěru, že ustanovení § 42 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále též „stavební zákon“) má být vyloženo tak, že vyvěšení rozhodnutí s účinky doručení se děje jen u orgánu, který takové rozhodnutí vydal.

V citovaném usnesení rozšířený senát mimo jiné uvedl:

K posouzení tu je především vzájemný vztah ustanovení § 42 odst. 2 stavebního zákona a k němu vydané prováděcí vyhlášky.

Zákon v dovolaném ustanovení (nyní ve znění zákona č. 83/1998 Sb.) normuje: „Veřejnou vyhláškou se oznámí územní rozhodnutí o umístění liniové stavby, a v odůvodněných případech též o umístění stavby zvláště rozsáhlé, s velkým počtem účastníků řízení, jakož i rozhodnutí o využití území, rozhodnutí o chráněném území nebo o ochranném pásmu a rozhodnutí o stavební uzávěře, týká-li se rozsáhlého území. Doručení se provede vyvěšením územního rozhodnutí po dobu 15 dnů způsobem v místě obvyklým. Poslední den této lhůty je dnem doručení.“

Stavební zákon obsahuje zmocňovací ustanovení § 143 odst. 1 písm. d), podle něhož Ministerstvo pro místní rozvoj vydá obecně závazné právní předpisy, které „podrobněji upraví podrobnosti postupu“ mj. při územním rozhodování.

S poukazem na toto zmocnění vydalo Ministerstvo pro místní rozvoj vyhlášku č. 132/1998 Sb. Ta v § 48 odst. 1 stanoví, že „Doručuje-li se rozhodnutí nebo jiné opatření veřejnou vyhláškou, písemnost se vyvěsí na úřední desce obecního úřadu, jehož územního obvodu se týká, a správního orgánu, který rozhodnutí nebo jiné opatření vydal. Na písemnosti se označí orgán, který ji vyvěsil, uvedou se data jejího vyvěšení a sejmutí a opatří se podpisem oprávněné osoby.“

Protože vyhláška je podzákoným právním předpisem, musí být – jak ukládá Ústava – vydána „na základě a v mezích“ zákona. Jde tu toliko o republikování a ústavní vyjádření starých zásad vyvěrajících z podstaty dělby moci, které lze stručně charakterizovat: nařízení musí být vydáno secundum et intra legem. Tyto principy znamenají, že exekutiva nejen že nesmí bez výslovného dovolení zákonodárce stanovit nic dalšího či nového o právních vztazích nebo jiné materii upravené zákonem, ať již shledaná mezera v zákoně se stala nedopatřením nebo záměrně (zákaz úpravy praeter legem), ale i tam, kde je výslovně dovoleno výkonné moci vydat nařízení k provedení zákona, může být provedeno jenom to, co zákonodárce výslovně označil (zpravidla výčtem jednotlivých zákonných ustanovení shrnutých v ustanoveních zmocňovacích, anebo přímo v jednotlivých ustanoveních zákona, někdy oběma způsoby současně), a nic jiného; konečně – a to zejména – už pojmově z výrazu „provedení zákona“ plyne, že nařízení nesmí zákonu odporovat, nesmí jít contra legem. Pro doplnění se poznamenává, že vláda k vydání svého nařízení zákonně zmocnění sice nepotřebuje (její zmocnění je generálně založeno článkem 78 Ústavy), nicméně i nařízení vlády musí respektovat účel („k provedení zákona“) a zákaz úpravy praeter legem („v jeho mezích“).

Při vlastním poměření obou dotčených ustanovení zákona a vyhlášky se tak především rozšířený senát dobral zjištění, že z ustanovení § 42 odst. 2 stavebního zákona nelze dovodit vůbec povinnost vyvěšovat vydané územní rozhodnutí na více místech s účinkem doručení.

Při posouzení, zda (nová) úprava § 48 vyhlášky č. 132/1998 Sb. je v souladu se zákonem, dospěl rozšířený senát k závěru, že tato úprava je úpravou contra et praeter legem:

Právní institut doručování je v každém procesním předpise jedním z klíčových a bývá detailně upravován (postačí připomenout např. kasuistickou úpravu v současném občanském soudním řádu, kde doručování a postup při něm zahrnuje dvacet paragrafů). Na doručování se upínají ty nejdůležitější důsledky vrchnostenského rozhodování orgánů státní moci (možnost podat opravný prostředek, správní nebo jinou žalobu, formální i materiální právní moc, vykonatelnost), obecně řečeno doručením vznikají, zanikají nebo se mění práva a povinnosti účastníků řízení. Proto je úprava doručování a postupu při něm vždy vyhrazována zákonu. Odchytky od obecných procesních ráďů jsou jistě možné; musí se však rovněž stát zákonem.

Z ustanovení § 42 odst. 2 stavebního zákona (věta druhá a třetí o doručování), jak uvedeno, plyne, že zákonodárce nepředpokládal, že by mělo být doručováno na více místech. To plyne nejen z užití jednotného čísla („doručení se provede“ a contr. „doručování se provede“, „způsobem v místě obvyklým“ a contr. „v místech vyvěšení obvyklých“), což je koneckonců legislativní úzus, ale i z toho, že zákonodárce zjevně vůbec nepředpokládal, že by tu mělo běžet několik (nebo několik desítek) lhůt; logicky se pak nabízí již nadhozená otázka, která lhůta je vlastně ta „správná“, jejíž poslední den způsobí „doručení“; nabízí se tu několik hypotetických řešení (např. vyvěšení u orgánu, který rozhodnutí vydal, časově

prvé – nebo naopak časově poslední – vyvěšení atp.). Tak zásadní otázky by pro jejich důležitost musel upravit zákon, neboť tu jde o podstatný zásah do právní sféry účastníků řízení; naprosto je nelze ponechat k úpravě prováděcímu předpisu. To zákonodárce neudělal a prováděcí vyhláška z roku 1976 se o to ani nepokusila; ostatně i vyhláška č. 132/1998 Sb., která smísila a převrátila pojmy „oznámení“ a „doručení“, tyto otázky vůbec neřešila.

Uvažování o tom, že doručování se děje na více místech, je ale i věcně nesprávné a popírá vlastní smysl zkoumaného právního institutu:

Lze tedy uzavřít, že právní úprava § 48 odst. 1 vyhlášky č. 132/1998 Sb. překročila zákonné zmocnění § 143 odst. 1 písm. d) stavebního zákona, neboť nad rámec zákona upravila podrobnosti při „doručování veřejnou vyhláškou“; takový právní institut zákon nezná. A dále: zatímco zákon ukládá jediné doručení, stanoví vyhláška povinnost doručovat v každém dotčeném územním obvodu. Je tedy tato úprava v rozporu se zákonem a překračuje jeho meze. Soud proto takovou právní úpravu neužije (čl. 95 odst. 1 Ústavy); použije ustanovení § 42 odst. 2 stavebního zákona, nikoli zmíněné ustanovení prováděcí vyhlášky.

Shodně s názorem rozšířeného senátu i krajského soudu Nejvyšší správní soud konstatuje, že vyvěšení územního rozhodnutí s účinky doručení se děje jen na úřední desce toho orgánu, který takové rozhodnutí vydal. Smyslem vyvěšení takového rozhodnutí i na úředních deskách obecních úřadů, jejichž územních obvodů se rozhodnutí týká, není doručit rozhodnutí odvolacího orgánu účastníkům řízení, ale informovat fyzické a právnické osoby v územním obvodu obce o výsledku odvolacího řízení. Toto vyvěšení nemá právní účinky doručení.

V posuzovaném případě bylo žalobou napadené rozhodnutí vyvěšeno na úřední desce Krajského úřadu Plzeňského kraje dne 4. 1. 2006, účastníkům řízení podle § 42 odst. 2 věty druhé a třetí stavebního zákona doručeno dne 19. 1. 2006. Lhůta pro podání žaloby tudíž uplynula již dne 20. 3. 2006 (19. 3. 2006 byla neděle), avšak zásilka obsahující žalobu byla k poštovní přepravě předána až dne 24. 3. 2006.

Nejvyšší správní soud tedy ani u této posuzované otázky neshledal nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby, neboť krajský soud v předchozím řízení správně dospěl k závěru o opožděném podání žaloby.

Tvrzení stěžovatele ohledně neoznámení rozhodnutí žalovaného stěžovateli jako odvolateli nemá vliv na posouzení zákonnosti rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby pro opožděnost podání, neboť rozhodné je zde datum doručení rozhodnutí žalovaného stěžovateli.

K tvrzení stěžovatele, že zveřejněním rozhodnutí veřejnou vyhláškou byla zkrácena práva na využití zákonných oprávněných prostředků značného množství oprávněných osob, které neměly a nemají možnost seznámení s veřejnou vyhláškou, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné uvést, že za procesní situace, kdy kasační stížnost napadá rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby, omezuje se přezkum prováděný Nejvyšším správním soudem na opodstatněnost naplnění důvodu obsaženého v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

K závěrečnému tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti ohledně rozporu s ustanovením § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, že rozhodnutí žalovaného nebylo zákonným

způsobem oznámeno všem účastníkům řízení a odvolatelům, neboť oznámení o nabytí právní moci bylo zasláno pouze společnosti I., spol. s r. o., tedy navrhovateli v případě územního řízení a dále na vědomí Městskému úřadu Domažlice, Nejvyšší správní soud opakuje již výše uvedené, že za procesní situace, kdy kasační stížnost napadá rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby, omezuje se přezkum prováděný Nejvyšším správním soudem na opodstatněnost naplnění důvodu obsaženého v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

(V posuzované věci je rozhodné doručení rozhodnutí žalovaného stěžovateli, nikoliv zaslání neformálního oznámení o nabytí právní moci rozhodnutí navrhovateli a jeho zástupci a odboru výstavby a územního plánování Městského úřadu Domažlice.)

Po přezkoumání kasační stížnosti napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.) a žalovanému náklady řízení nevznikly, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. září 2007

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu